

9 DE NOVEMBRE, DRET A DECIDIR?

Carta Pastoral de la parròquia de St. Joan Evangelista de l'Hospitalet. 28/9/14

En moltes famílies nuclears i àmplies és habitual que hi hagi un comportament tàcit i fins i tot pactat que fa que de certs temes no es parla: política, religió, futbol... I això és així després d'haver comprovat una i altra vegada, que parlar d'aquests temes intoxica les relacions. Fem bé? Diguem que és un mal menor... En base a evitar tensions i ruptures, es relega el pluralisme a l'àmbit personal; però hem d'admetre que si fóssim millors, seríem capaços de contemplar el pluralisme com a una rica realitat.

La parròquia no deixa de ser una altra forma de família àmplia. I, fem el mateix comportament: hi ha l'acord tàcit de no parlar de política, de futbol o d'ideologia religiosa (gestos, paraules que portin a posicionar-nos en "dretes" o "esquerres"). Només als sacerdots se'ls tolera que, dins d'una manifesta prudència, facin petites incursions en aquests delicats àmbits. I, com a aglutinadors de tota la comunitat, i referents en una àmplia gamma de temes, i respectant el seu propi sentir, procuren consensuar els temes més delicats i ajudar la feligresia a optar, assumir actituds... sempre d'acord amb el que entenem de l'Esperit de Jesús, l'Esperit evangèlic... i amb tota la humilitat de que són capaços! doncs sovint resulta que a Jesús i el seu evangeli se li pot fer dir una cosa i el seu contrari.

Hem estat callats respecte a aquesta situació candent del "dret a decidir", si "Catalunya Independent o no", pels motius esmentats anteriorment, però per les mateixes raons, creiem que a hores d'ara alguna cosa hem de dir. I ho fem amb l'ànim posat en ajudar en el respecte, la convivència, la tolerància...

Constatem que dins de Catalunya, hi ha una gran massa de població que manifesta de forma insistent, argumentada, respectuosa i festiva que no es troba a gust en l'entroncament amb els governants, "governància" i poders d'Espanya: no se senten entesos, acceptats i respectats pel que fa a l'administració de la llengua i de l'economia; i fins i tot, d'altres argumenten l'ús de la força que es va usar en el passat per l'actual unitat. Constatem també que

hi ha un altre sector de població que no veu aquests mals, i que si n'hi ha, entenen que s'han de solucionar en la unitat; no conceben la fragmentació de l'actual estat... arriba a provocar aquest pensament secessionista aversió visceral.

Què fer davant aquesta situació?

Dir que és invenció artificial de polítics és faltar a la veritat... En l'esperit de parts molt importants de la població de Catalunya està el desig d'unitat i el desig de separació.

Dir que els polítics, com a líders socials, han de canalitzar les opinions de la població de cara a que "demanin" o "deixin de demanar", és considerar els ciutadans com a menors d'edat.

Dir que els "desitjos" són silenciables o suprimibles per ser "políticament incorrectes" és usar un immobilisme cec. Cal estar sempre oberts a estudiar el que comporten aquests desitjos, d'ètic, de justificable.

Dir que la llei és la llei i aquesta s'ha de complir, és fer un ús sòrdid de la legislació i en definitiva és manipular-la. Les lleis ens les donem els ciutadans com a eines de convivència. Les creem, les anul·lem, les modifiquem... Tant de bo que sempre fos pel bé!

En concret, *l'Assemblea Nacional de Catalunya*, que és una realitat al marge de la política partidista, i una àmplia sèrie d'altres entitats socials, porta tres anys convocant a la *Diada Nacional de Catalunya*, els 11 de setembre, a milers de persones amb consignes sobiranistes (va ser la concentració massiva de fa dos anys al cor de Barcelona, va ser la cadena humana al llarg de tot el litoral català l'any passat, ha estat aquest any la V dibuixant la bandera catalana al llarg de 12km ocupant les artèries vials Gran Via - Diagonal); i va marcant un procés de reflexió i diàleg, sempre amb exquisit to de respecte, per canalitzar aquesta vivència nacional catalana o nacional espanyola a les urnes; i, ara ens intenta convocar a votar el 9 de novembre.

Considerem que seria bo poder manifestar objectivament, en urnes, la posició de cadascú. Valgui la imatge: en una parella, és bo que la convivència sigui bona i fresca, sempre renovada; no serveix el "m'ho vas jurar", ni "estàs

amb mi perquè ho mano jo", ni "estàs amb mi perquè et convé". És bo el saber. El no voler saber o no poder dir, és negatiu i perillós doncs és quan poden esclatar tensions convivencials, polítiques, desafeccions socials. Votar és un acte essencialment democràtic; impedir-ho és un acte essencialment antidemocràtic; així de simple. A Escòcia, el nord de la Gran Bretanya, hi ha gent amb opcions unionistes i gent amb opcions separatistes ... Han pogut votar, han guanyat els unionistes. Uns ho festegen, altres ho accepten amb més o menys frustració ... Tots han pogut canalitzar els seus criteris. Uns i altres -i la resta d'Europa i el món- ja saben el que hi ha. I amb aquest coneixement procuraran governar de manera que no sorgeixin més i noves tensions sinó tot el contrari; procuraran que la distància emocional, cultural, fiscal... entre ambdues realitats s'escurci.

D'altra banda, cal recordar que no s'està demanant un referèndum vinculant, sinó una consulta no vinculant. Per tant, no es tracta de decidir la independència de Catalunya, sinó de saber "on som", què pensa la nostra població. (En aquest sentit, aquí és bastant diferent d'Escòcia, allà decidien. Amb aquest moviment sociopolític "dret a decidir", el que es vol, per ara, és que es deixi exercir per així saber. Segons el que sortís, sí, es passaria a negociar aquell altre dret, el de decidir).

Tan de bo en aquestes properes setmanes i en un futur posterior, es doni un procés en què les nostres relacions es regeixin pel respecte a la diversitat de criteris. Tan de bo els nostres polítics vehiculin la necessitat de permetre comptar de forma objectiva, amb vot, l'opció de cadascú. Tan de bo trobem tots -polítics i ciutadans- les formes necessàries per a trobar-nos des de la pròpia identitat expressada i respectada, no silenciada. Trobar-nos, construir junts, en complicitat, no donant-nos el menyspreu, l'esquena, el rebuig, la maledicció.

Demaneu a Déu, els creients, amb tota la humilitat del món, per aquest procés. Que realment sigui evangèlic. Que tots i cadascun: polítics, ciutadans, creients ... siguem exemple de correcció, exemple de respecte, de coherència. Que sortim d'aquesta situació havent fet un pas més cap a una societat millor.